

L'horitzó del desert

La situació que ara vivim s'assembla cada vegada més, al meu entendre, a una marxa pel desert. En el desert, l'horitzó no és definit. Al desert no ens podem orientar mirant l'horitzó, que sovint es transforma en un miratge. Fins fa pocs mesos o setmanes, semblava que el nostre camí, la nostra cursa es dirigien cap a un horitzó projectat per nosaltres. Caminàvem segurs perquè tot estava establert, fixat, programat per endavant. I ara ens hem adonat que aquest horitzó era un miratge, una falsa promesa. I ara què? Com podem reprendre el camí? En quina direcció hem d'anar?

Durant la Quaresma la litúrgia ens recordava sovint la travessa del desert del poble d'Israel. Déu va permetre que els Israelites anessin errants pel desert durant quaranta anys per tal d'anar-los educant per entrar a la Terra promesa. Així el poble va aprendre a deixar-se portar, no mirant l'horitzó, sinó fent atenció a la presència de Déu. El camí del poble era guiat pel núvol que manifestava la presència constant de Déu i la seva voluntat. "Quan el núvol s'enlairava de damunt la tenda, els israelites aixecaven el campament i es posaven en camí, i en el lloc on el núvol s'aturava, ells hi acampaven. (...) Si el núvol s'aturava damunt el tabernacle dos dies o un mes o encara més temps, els israelites continuaven acampats i no partien; però, tan bon punt s'enlairava, aixecaven el campament." (Nm 9,17.22)

Tot el camí del poble d'Israel s'orientava a la presència de Déu, no a allò que escrutaven o imaginaven a l'horitzó.

Tots ens preguntem: fins quan durarà l'epidèmia? Fins quan haurem d'estar tancats a les nostres cases? Quan podrem tornar a la vida normal? Són preguntes lícites i comprensibles, però no ens haurien de distreure de la veritable pregunta que ens hem de fer sempre, fins i tot quan no hi ha cap epidèmia: Ens deixem guiar per la presència de Déu?

Déu amb nosaltres

Déu no ens indica el camí sense acompanyar-nos. Déu camina sempre amb el seu poble. El camí que hem de recórrer el fa també Jesús Ressuscitat "Camí, Veritat i Vida", que camina amb nosaltres. Ell és el veritable horitzó que guia els nostres passos en la travessia del desert de la nostra existència. Quan, com ara, ens sentim desorientats, no hauríem d'escrutar l'horitzó, mirar vers la llunyania, sinó adonar-nos una altra vegada, o potser per primera vegada, que Jesús Ressuscitat és a prop, és amb nosaltres, ens mira i ens indica el camí: "Resta amb mi! Segueix-me!"